

Venstres og det konservative Partis Ordførere har pure afvist den Dagsorden, jeg har tilladt mig at fremsætte, idet man bl. a. siger, at man kan dog ikke vedtage store Arbejder ubeset, og der er givet andre Grunde, alle mere eller mindre intetsigende; med andre Ord, man skyder saa vidt muligt det hele fra sig. Det ærede Medlem Hr. Pürschel, der talte paa det konservative Partis Vegne, talte om det urimelige i endeløse Debatter. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at endeløse Debatter vilde være noget højst urimeligt; jeg har heller aldrig oplevet en endeløs Debat, der har altid været en Ende paa dem, jeg har oplevet, og jeg haaber, at ogsaa denne faar en Ende. Men jeg kan ikke erkende, at Debatter, selv om de ikke er endeløse, skulde være uforholdne, thi det hænder dog, at Debatter har den Virkning, at de vækker de sovende, og den Tornerosesøvn, hvori det danske Samfund befinder sig, er af en saadan Art, at der vel er Grund til baade Debat og andet, som kan bringe Liv til Veje, hvor Søvnens nu breder sig mere og mere. Heller ikke har jeg bemærket de dramatiske Scener, som det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om. Jeg har ikke opført dramatiske Scener. Men jeg erkender, at hvad selve Arbejdsløsheden angaar, er den i Stand til at fremkalde — om ikke dramatiske Scener, saa adskillige Dramaer. Af saadanne er der forefaldet ikke saa faa, Familieforsørgere har efter lang Tids Arbejdsløshed hængt sig eller begaaet andre Handlinger. Det er ikke noget, der hører til det ukendte i den Situation, vi oplever. Hele den Tilstand, hvori det danske Samfund befinder sig, er et Drama, som vel kunde give Anledning til andet end saadanne intetsigende Talemaader som dem, vi har hørt.

Flertallet har det i sin Haand at skabe Produktion i Stedet for Arbejdsløshed, og de Forhandlinger, der føres, og som vi har givet Anledning til, skulde gerne vise os, om noget saadant kan opnaas, eller hvor Ansvar ligger for, at det ikke kan opnaas. Man har indgaaende interesseret sig for vort Formaal med denne Forespørgsel, om det var for at skabe Realiteter, eller om det kun var for at tale til nogle udenfor Salen. Vort Formaal har været at faa dette Spørgsmaal, som hurtigt kan overses, frem til en saglig Forhandling, at faa klaret, hvorvidt de Myndigheder, der har Magten, Regeringen og Flertallet i Rigsdagen, vil være med til at udføre positivt Arbejde for at modvirke den Arbejdsløshed og Nødtilstand, som breder sig. Selvfølgelig skal hver

enkelt Sag, Lille Bælts Broen og Masnedøbroen, og hvad der ellers kan være Tale om, beskues for sig. En samlet Overvejelse af en Række Problemer eller en særskilt Overvejelse af hver Sag maa naturligvis finde Sted. Men netop det at føre en Række Spørgsmaal frem til Overvejelse, at pege paa en Række Spørgsmaal, eventuelt med Tilslutning fra Folketinget, har været Formaalet med Forespørgselen, og ingen kan bilde sig ind, at vi ved at søge vedtaget denne Dagsorden mener, at enhver anden Behandling af selvstændige Bevillingssager skulde være uforholdne. Saadanne Paa-stande, saadanne Argumenter mod Behandlingen af Sagen er saa intetsigende, at det forekommer mig urimeligt, at man overhovedet gider føre dem frem.

Man har under denne og andre Debatter og i Pressen beklaget sig over, at der tales saa meget. Det forekommer mig unægtelig, at i denne Sag, hvor vi siden 1920, altsaa i 2½ Aar eller saa, nu har haft en Tilstand af en saa faretruende Karakter som den, vi kender, og overfor hvilken man Gang paa Gang har afvist Talen om Foranstaltninger, maa det være nødvendigt, naar man ikke vil have Medansvar for den ulykkelige Udvikling, Gang efter Gang at paapege denne Tilstands faretruende Karakter. Vi har enten her eller paa anden Maade, fra Arbejderorganisationernes Side, i December 1920, i Sommeren 1921, i Vinteren 1921, et Par Gange i 1922 peget paa denne faretruende Udvikling og anvist de Veje, som efter vor Mening kunde betrædes med det Formaal at modvirke Arbejdsløsheden. Man har bestandig stillet sig afvisende, man har bestandig talt om Overvejelser, der skulde finde Sted, Forhandlinger, der skulde føres. Nu har vi forsøgt ved denne Lejlighed at fremsætte en Skitse, om jeg saa maa sige, til et Arbejdsprogram for den kommende Tid, og nu siger man: Alt det, som staar i Punkt 1, maa overvejes hvert Spørgsmaal for sig, det maa bedømmes økonomisk og sagligt, og det maa vi tale nærmere om. Og det, som staar i Punkt 2, Importregulering, er i kommet for tidligt med, det maa overvejes, der skal forhandles og tales om den Ting. Og de øvrige Punkter faar en tilsvarende Behandling. Maa jeg saa spørge: Hvem er det, der bruger de mange Ord, spilder den megen Tid med Tale og Forhandling, med Overvejelse, som ganske sikkert kunde fremskyndes adskilligt mere? Det er Regeringen, det er Flertallet i denne Sal, som i hvert Tilfælde skyder Sagen fra sig ved stadig at forlange Tid til mere Talen. Det hedder